

**ВІД ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЇ ДО ЛІНГВОСИНЕРГЕТИКИ:
ДИНІМІКА ТЕРМІНІВ «ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНІСТЬ» ТА «ІНТЕРТЕКСТ»**

У наш час у літературознавстві, філософії, лінгвістиці, етнолінгвістиці, культурології значним попитом користується поняття інтертекстуальності, введене Ю. Крістевою майже півстоліття тому. Існують думки, що теорія інтертекстуальності в сучасній науці «базується на розумінні процесу еволюції різних типів текстів як постійної взаємодії текстів і світоглядів, у результаті якої кожен новий текст певним чином засвоює та переробляє попередній літературний і культурний матеріал у тих чи інших формах, а завдання інтертекстуального аналізу – виявлення цих «слідів» «чужого слова» в тексті-реципієнті» [12]. Феномен інтертекстуальності безпосередньо пов'язаний з бахтінським поняттям «чужого слова», яке зберігає наша пам'ять і пропонує нам, коли ми думаємо, говоримо або пишемо [17, с. 15]. Під інтертекстуальністю в лінгвістичній науці розуміють взаємоспіввідношення текстів, як місце перетину текстових площин [5]. Терміном «інтертекстуальність» позначають «сукупність міжтекстових зв'язків, до складу яких входить не лише безсвідома, автоматична чи самодостатня ігрова цитація, але й направлені, усвідомлені, оціночні посилання до попередніх текстів і літературних фактів» [5, с. 261]. Інтертекстуальність – це марковане певними мовними сигналами «перегукування» текстів, їх діалог [7, с. 20].

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить, що вивчення проблеми інтертекстуальності та інтертексту виходить за рамки конкретних наукових напрямів, характеризуючись міждисциплінарністю і привертаючи увагу фахівців

таких напрямів, як лінгвокультурологія [1; 3; 8], лінгвосеміотика [2; 7; 10], лінгвосинергетика [10; 12; 14].

Літературознавчий підхід до поняття інтертекстуальності знаходимо в дослідженнях Н. А. Фатєєвої, І. П. Смірнова, А. М. Зверєва та інших науковців. За спостереженнями Н. А. Фатєєвої, «інтертекстуальність – це спосіб генези власного тексту і постулювання власного авторського «Я» через складну систему відношень опозицій, ідентифікацій і маскуваннн з текстами інших авторів» [18, с. 20]. На думку І. П. Смірнова, «Інтертекстуальність – це складник широкого родового поняття, яке має на увазі, що смисл художнього твору повністю або частково формується через посилання на інший текст, який відшукується у творчості того ж автора, або в суміжному мистецтві, або в попередній літературі» [15, с. 193]. Крім того, дослідник розглядає інтертекстуальність відразу в трьох аспектах: ідеологічному, комунікативному, семіотичному, тобто усі ті прийоми, за допомогою яких художній твір вказує ідеальному читачеві на свою власну історію. Низка дослідників розуміють інтертекстуальність як «особливу якість певних текстів, спеціально орієнтованих на зв'язки з якими-небудь текстами, діалог з конкретною чужою смисловою позицією, що виступає як особливий спосіб смисло- і текстоутворення» [19, с. 107], «як троп або стилістичну фігуру» [18], «як спосіб побудови художнього тексту» [13], як «здатність тексту повністю або частково формувати свій смисл через посилання на інші тексти» [15, с. 12]. А проте інтертекстуальність – це не прийом, а асоціативна база для прийомів цитування, аплікації, алюзії, парафрази, травестування та інших фігур інтертексту, які не завжди набувають двоякого характеру, тому несумісні з жодним трактуванням тропа [9, с. 54]. Інтертекстуальність ще визначають як сприйняття читачем зв'язків між першим твором й іншими – попередніми чи наступними творами. Ці твори утворюють інтертекст першого твору [11, с. 57].

Н. В. Іванов стисло описує механізм інтертекстуальності таким чином. Співвідносяться як мінімум два контекстних досвіди: минулий і теперішній. До того ж, елементи або ознаки попереднього досвіду повторюються або

відтворюються в теперішньому. Або ж це один і той самий елемент, який вживається у двох різних контекстах (до того ж, актуальний досвід використання елемента співвідноситься з попереднім), або співвідносяться два різних елементи (але при цьому актуальний елемент чітко викликає асоціацію контекстуального досвіду (сислового, виразного) іншого елемента). Два контекстних досвіда опиняються в контрастивному відношенні: елемент або ознака, що повторюється, залишається сам по собі, але при цьому стає іншим. Контекстуальна інакшість – головна ознака інтертексту, як розмірковує автор дослідження [6, с. 43–44]. Відтак неможливо однозначно визначити, як переконаний дослідник, що саме домінує в цьому відношенні: тотожність чи відмінність. З одного боку, актуальний текст виявляється продовженням попереднього, а з іншого боку, він же слугує його запереченням: в моменті переосмислення, смислової адаптації. У зіткненні контекстів виникає, на думку Н. В. Іванова, дискурсивна спільність, однорідність текстів, відмінних один від одного як ситуативно, так і за часом [6, с. 44].

З позиції теорії інформації інтертекстуальність – це здатність тексту накопичувати інформацію не лише за рахунок безпосереднього досвіду, але й опосередковано, вилучаючи її з інших текстів [7, с. 26].

У межах семіотики інтертекстуальність можна співставити з сосюрівським поняттям значущості, цінності (*valeur*), тобто співвіднесеності з іншими елементами системи. Якщо порівнювати інтертекстуальність з типами відношень одиниць мови, під якими розуміють співвідношення між початковим і похідним знаками, інтертекстуальність можна інтерпретувати як “дериваційну історію” тексту [7, с. 26].

Загалом у всіх трактуваннях інтертекстуальності є дещо спільне – це глибина тексту, яка визначається в процесі його взаємодії з суб’єктом [7, с. 26].

Одним із актуальних залишається питання розмежування двох термінів – інтертекстуальності та інтертексту. Так, Н. Пьєге-Гро розмежовує ці терміни таким чином: «Інтертекстуальність – це пристрій, за допомогою якого один текст перезаписується на інший текст, а інтертекст – це сукупність текстів, що

відобразилися в даному творі, незалежно від того, чи співвідноситься він із твором (у випадку алюзії), чи входить у нього (як у випадку цитати)» [цит. за: 16, с. 40].

На думку Н. В. Іванова, інтертекст можна назвати генератором культурного і мовного дискурсу. Під дискурсивністю, відповідно, розуміють відношення лінійності, континуальності, що є внутрішньою ознакою будь-якого тексту, тією ознакою, що визначає порядок його актуального (смислового та виразного) розгортання. Вчений вважає інтертекст штучно створеним відношенням лінійності, дискурсивності між різноманітними текстами. Інтертекст породжує синергетику текстів у культурі, створює єдиний стилістичний, жанровий, тематичний простір у культурі та мові [6, с. 44].

Лінгвокультурологічний підхід до характеристики міжтекстових зв'язків на матеріалі паремій пропонує Бутько Ю. В., зазначаючи: «Постмодернізм оголосив текст єдиною реальністю: вся людська культура – як сума текстів або як культурний текст, тобто *інтертекст*» [1, с. 33]. Користуючись теорією вторинних текстів, що базується на матеріалі художніх творів (пропоновану М. В. Вербицькою), дослідниця розглядає трансформовані паремії як вторинні тексти. Ці тексти стилістично несамостійні, тобто такі, які будуються на наслідуванні іншого (вторинного) тексту [1, с. 42]. Вторинні тексти пов'язані з первинними за допомогою текстових зв'язків, відповідно, є інтертекстами різної природи. Інтертекст, або «між-текст», не є точним повтором тексту-джерела, проте й зв'язок із ним не втрачається. Його присутність у новому тексті очевидна, але це вже інший «новий текст». Його можна назвати іншим, пізнішим шаблоном у розвитку тексту-джерела, його смислу, форми, оскільки відбувається прирощення, певна трансформація смислу, і паралельно трансформація форми [1, с. 47].

У своїх ґрунтовних дослідженнях інтертексту Н. А. Кузьміна вказує, що термін «інтертекстуальність», як правило, поглинає термін «інтертекст». До того ж, часто обидва поняття вживаються кореферентно, вільно замінюючи один одного [7, с. 20]. Дослідниця пропонує власний варіант дефініції

взаємопов'язаних понять: «Інтертекст – це об'єктивно існуюча інформаційна реальність, яка є продуктом творчої діяльності Людини, здатна безкінечно самогенерувати на вимогу часу. Згідно з цим твердженням вислови типу «Інтертекст навколо нас» або «У нас один інтертекст» видаються некоректними, оскільки *ми в інтертексті* (виділено Н. Кузьміною), ми не поза ним, але одна з його субстанцій» [7, с. 20]. Пропонуючи таке визначення інтертексту, авторка фактично окреслює досить широкий семіотичний об'єкт. Проте подане визначення, на її думку, жодним чином не суперечить загальнофілософському розумінню тексту, коли весь сприйнятий нами еволюційний світ розглядається як множинність текстів. Більше того, Н. А. Кузьміна виділяє три необхідних для інтертексту компоненти – Час, Людина, Текст [7, с. 21]. Так, наприклад, Час як складова інтертексту, є умовою його існування. Визначаючи інтертекст як інформаційну реальність, лінгвіст тим самим вводить часовий фактор, оскільки «для розуміння інтертексту важливий так званий історичний (природнонауковий) час» [7, с. 21], важливою рисою якого є незворотність (анізотропність). Авторка дотримується синергетичного підходу і підкреслює, що інтертекст наділений певною енергією, за допомогою якої в ньому постійно відбуваються процеси переходу від хаосу до порядку. До того ж, створення нового тексту (метатексту) розуміється як енергетичний резонанс, що виникає між автором і вихідним текстом (прототекстом), і це призводить до викиду енергії – народження нового тексту (метатексту).

У роздумах про інтертекст Г. В. Денисова виходить із розуміння його як комунікативної категорії, вводить поняття лінвокультурної свідомості, пропонує власний підхід до інтертекстів у рамках етнопсихолінгвістики як до ключових центрів культури, що відображають національний менталітет. Такий підхід стикається з проблемою визначення текстів, які входять в етнокультурну пам'ять, таким чином стаючи частиною спільної для носіїв апперцепційної бази і втілюючи когнітивний рівень асоціативно-вербальної сітки, та використання яких у якості «чужого слова» слугує проявом лінгвістичного досвіду мовної

особистості [3]. Г. В. Денисовою здійснено досить вдалу спробу продемонструвати, що будь-яка мовна особистість, яка формується в рамках певного лінвокультурного простору, опиняється під впливом інтертекстів. Крім того, вона одночасно стає суб'єктом, який їх використовує. Сфера культурної пам'яті, яка представлена певним набором текстів і є базою презумпції інтертекстуальності, отримує в роботі назву інтертекстуальної енциклопедії. Вона складається з «сильних», тобто постійно затребуваних текстів, які отримали значущість у культурі в той чи інший історичний момент, і текстів «слабких», що перебувають на периферії культурного простору [3, с. 11]. Дослідниця переконана, що «сильними» можуть ставати не лише літературні тексти, але й також ті або інші культурні системи, соціальні знаки з певним комплексом ідей і з власною фразеологією, які породжують різні ідіоми, що згодом починають функціонувати в мовленні як «готові чужі слова». До того ж, стійкі звороти, що належать до чого чи іншого стилю, можуть виконувати таку ж функцію, як цитати та алюзії з літературних текстів [3, с. 130].

Розглядаючи питання інтертексту, Н. А. Кузьміна користується терміном «цитата», маючи на увазі знак інтертексту [7, с. 96]. Загалом авторка дослідження виділяє чотири поняття, які мають безпосереднє відношення до проблеми інтертексту: чуже слово, цитату, ремінісценцію й алюзію. Спільним для зазначених дослідницею понять визнається поняття чужого слова, введене в лінгвістику М. М. Бахтіним [7, с. 96].

Інтертекст як фрагмент тексту привертає увагу Б. М. Гаспарова, Ю. С. Степанова, О. К. Жолковського, Г. В. Денисової. За очевидної специфіки підходів кожного із дослідників, усіх їх об'єднує трактування інтертекстів як реалізованих цитат різних типів.

Найповніше, як ми вважаємо, ця думка знайшла своє відображення в концепції Б. М. Гаспарова, який зазначає: «Наша мовленнєва діяльність здійснюється як безперервний потік цитування, який черпається із нашої мовної пам'яті» [2, с. 14]. Мовна пам'ять людини уявляється гігантським цитатним

конгломератом, що накопичується і розвивається впродовж її життя. Такий конгломерат, або «цитатний фонд», бере початок із мовного досвіду особистості та заповнений комунікативними одиницями різного об'єму, фактури, різного ступеня завершеності, чіткості: окремі словоформи, готові словесні групи, синтактико-інтонаційні фігури, готові репліки-висловлювання і, насамкінець, окремі шматки текстів, усних і письмових, прозаїчних і поетичних, що належать до різних сфер і жанрів [2, с. 104-105]. Б. М. Гаспаров запевняє, що комунікативні акти мовної пам'яті – реально пережиті та потенційно уявні. Кожна думка, яку мовець хоче висловити, вже на етапі свого зародження пробуджує цей цитатний мнемонічний конгломерат, актуалізує його компоненти [2, с. 104-105]. Комунікативні фрагменти зберігаються в пам'яті суб'єкта, і він оперує ними при створенні та інтерпретації висловлювань. Частіше всього комунікативний фрагмент складається з невеликих груп, по 2-4 слова, але також може бути представлений і «уламком» слова, і уривком із письмових чи усних текстів різних жанрів, інтеріозованих суб'єктом у процесі та в результаті вербального спілкування [8, с.106]. На відміну від власне цитат, які в свідомості адресата завжди пов'язані з наявністю певної форми та джерела (навіть за умови, якщо вони викривлені, забуті), комунікативний фрагмент при його впізнаванні в тексті має алюзивний і нечітко-множинний характер. Тому походження та початкову структуру абсолютно чітко встановити вкрай складно [8, с.106]. У цьому сенсі комунікативні фрагменти, відповідно до твердження Б. М. Гаспарова, подібні до тих анонімних формул, ритмічних структур, фрагментів ідіом та інших видів несвідомих і автоматичних цитат, які роблять текст інтертекстом за Р. Бартом.

Подібний тип цитат аналізує Г. В. Денисова, яка пропонує в якості інтертексту розглядати «будь-який знак цитованої культури та будь-яке відтворення фраз із існуючих у мові дискурсів» [3, с. 75]. Такими можуть вважатися інтертексти, взяті з життя або ті, що відсилають до певної «текстової» поведінки, денотатом якої є певна ситуація спілкування. Або іншими словами,

інтертекст – це відсилання до окремих подій чи культурних фактів, а також цитати будь-яких повідомлень природною мовою [3, с. 77].

У статті Ю. С. Степанова «Интертекст», «интернет», «интерсубъект» (к основамиам сравнительной концептологии)» прослідковуємо певний акцент, вказівку на текстову природу інтертексту, те, що можна прочитати в прямому сенсі слова. Цим він і відрізняється від об'єктів, які в змістовому плані надбудовуються над ним, проте їх навряд чи можна назвати текстами, оскільки вони складаються з нечитабельного – понять, образів, уявлень, ідей [16, с. 3].

Значним поштовхом для розвитку синергетичного підходу в мовознавстві стали дослідження в сфері порівняльно-історичного мовознавства, структурної та функціональної лінгвістики. Об'єктом лінгвосинергетики є текст як синергетична система, а її завдання – створення інтегральної концепції мови, що дасть можливість виявити спільні властивості у функціонуючих в єдності систем (мовлення, ментальні, фізичні, нейрофізіологічні процеси) [14, с. 35].

Базовими термінами метамови лінгвосинергетики, як свідчать дослідження Н. С. Олизько, є ієрархічність, з погляду якої мова як семіосфера складається з мікро- (інтертекст), макро- (дискурс) та мега- (інтердискурс) рівнів; нестійкість (тріада «інтертекст–дискурс–інтердискурс» характеризується мінливістю в тому сенсі, що зміни в сфері інтертекстуальних включень призводять до перетворення у відповідному типі дискурсу, що в свою чергу впливає на семіосферу); нелінійність як порушення принципу суперпозиції в певному явищі (може бути експлікована через ідею багатоваріантності, вибору з запропонованих альтернатив; емерджентність як спонтанне виникнення якостей, не притаманних для окремо взятих ієрархічних рівнів (інтертексту, дискурсу чи інтердискурсу), однак властивих системі як цілісному функціональному утворенню; симетричність / асиметричність і відкритість [див. 10, с. 64–68].

Саме з позиції синергетики як єдиної теорії складних систем Н. А. Кузьміна пропонує розглядати процеси, що відбуваються в інтертексті. На її погляд, інтертекст – це відкрита нелінійна система, елементи якої (прототексти й автор)

рухливі, змінні та знаходяться один щодо одного у випадковій суперпозиції. Поняття нелінійності – фундаментальне поняття синергетики, де воно розглядається як характеристика майже всіх глобальних процесів у природі та суспільстві [7, с. 29]. З нелінійністю пов'язана ще одна важлива характеристика системи – неврівноваженість, нестійкість, нестабільність, яка розглядається автором як обов'язкова умова процесу розвитку.

Крім того, Н. А. Кузьміна вважає, що інтертекст наділений певною потенційною енергією, за допомогою якої в ньому постійно протікають процеси переходу від хаосу до порядку. Потенційна енергія інтертексту складається із суми потенційних енергій прототексту й автора, які виступають джерелом енергії. До того ж, створення нового тексту (метатексту) розуміється як енергетичний резонанс, що виникає між автором і прототекстами (вихідними текстами). Це призводить до викиду енергії, а саме народження нового тексту. Такий процес дозволяє інтертексту безкінечно розширюватися та генерувати смисли [7, с. 29].

Перспективною видається і концепція Н. А. Кузьміної про енергетично «сильні» і «слабкі» тексти, які різною мірою надаються для інтертекстуальних посилань. Сильні тексти – це хрестоматійні тексти, ті, що здатні породжувати величезну кількість метатекстів, які збагачують своєю енергією прототексти. Це тексти, навколо яких і розгортається справжній процес художньої еволюції [7, с. 20].

Підсумовуючи, слід сказати, що нині вивчення інтертекстуальності та інтертексту проводиться в декількох напрямках, зокрема лінгвокультурологічному, лінгвосеміотичному, лінгвосинергетичному та ін. Започаткувавшись на межі літературознавства та філософії, ці поняття дотепер знаходять своє місце в лінгвістичній науці. На наш погляд, у більшості дефініцій терміну „інтертекстуальність” наявні ознаки, які можна звести до такого заключного висновку: інтертекстуальність – це присутність у тексті інших текстів або їхніх елементів. Проте інтертекстуальність уживається не лише як засіб аналізу

літературного тексту; це новий спосіб прочитання і тлумачення текстів; несвідомий субстрат, вписаний у простір культури.

Інтертекст можна визначати як будь-який текст (Р. Барт, Н. А. Кузьміна); прототекст (Н. П'єге-Гро); об'єктивно існуючу реальність, що є продуктом творчої діяльності людини (Н. А. Кузьміна); знак цитованої культури (Г. В. Денисова); кілька творів (або фрагментів), що утворюють єдиний текстовий (інтертекстовий) простір і виявляють не випадкову спільність елементів (Ю. С. Степанов).

Лінгвосинергетика як новий трансдисциплінарний науковий напрям має, на нашу думку, великі перспективи, оскільки нова синергетична методологія відкриває широкі можливості у визначенні природи багатьох лінгвальних явищ, існування яких не знаходило логічного пояснення у рамках класичної наукової парадигми. І перспективними, на наш погляд, є дослідження інтертексту саме крізь призму лінгвосинергетики, що передбачає аналіз основних лінгвосинергетичних ознак, властивих інтертексту.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бутько Ю. В. Линвокультурологическая характеристика межтекстовых связей в условиях демократизации языковых процессов (на материале линвокультурологического анализа паремий) : дисс. ... канд. филол. наук : 10.02.19 – “Теория языка” / Юлия Валерьевна Бутько. – Ярославль, 2009. – 232 с.
2. Гаспаров Б. М. Язык. Память. Образ / Борис Михайлович Гаспаров. – М. : Новое литературное обозрение, 1996. – 352 с.
3. Денисова Г. В. В мире интертекста : язык, память, перевод / Г. В. Денисова. – М. : Азбуковник, 2003. – 298 с.
4. Зверев А. М. XX век как литературная эпоха / А. М. Зверев // Художественные ориентиры зарубежной литературы XX века. – М. : ИМЛИ РАН, 2002. – С. 6–46.
5. Иванова И. П. К проблеме интертекстуальности в современной лингвистике / И. П. Иванова // Ученые записки Тамбовского РосМУ. – Вып. № 3. – 2015.

[Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://cyberleninka.ru/article/n/k-probleme-intertekstualnosti-v-sovremennoy-lingvistike>

6. Иванов Н. В. Интертекст – метатекст: культура, дискурс, язык / Н. В. Иванов // Языковые контексты: структура, коммуникация, дискурс. Материалы межвузовской научной конференции по актуальным проблемам языка и коммуникации. Военный университет, 2007 г. – М. : Книга и бизнес, 2007. – С. 43–50.

7. Кузьмина Н. А. Интертекст и его роль в процессе эволюции поэтического языка / Наталья Арнольдовна Кузьмина. – [5-е изд.]. – М. : “ЛИБРОКОМ”, 2009. – 272 с.

8. Литвиненко Т. Е. Интертекст и его лингвистические основы (на материале латиноамериканских художественных текстов) : дисс. ... доктора филол. наук: 10.02.05 “Романские языки”; 10.02.19 “Теория языка” / Литвиненко Татьяна Евгеньевна. – Иркутск, 2008. – 380 с.

9. Москвин В. П. Интертекстуальность: категориальный аппарат и типология / В. П. Москвин // Известия ВГПУ. – 2013. С. 54–61.

10. Олизько Н. С. Синергетика языка / Н. С. Олизько // Вестник Челябинского государственного университета. – 2015. – №15 (370). Филология. Искусствоведение. – Вып. 96. – С. 64–68.

11. Пьеге-Гро Н. Введение в теорию интертекстуальности: Пер. с фр. / Общ. ред. и вступ. ст. Г. К. Косикова. — М. : Издательство ЛКИ, 2008. — 240 с.

12. Рыжкова В. В. Категория интертекстуальности: подходы к исследованию и новые перспективы с позиции лингвосинергетики / В. В. Рыжкова // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія. – 2016. – № 21. – Том 2. – С. 107–109.

13. Руднев В. Интертекст / В. Руднев // Словарь культуры XX века. – М. : Аграф, 1997. – С. 113–119. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://lib.ru/CULTURE/RUDNEW/Slovar.txt>

14. Сергодеев И. В. Интертекстуальность как средство семантической самоорганизации поэтического текста (на материале произведений Дж.

Моррисона) : дисс. ... канд. филол. наук : 10.02.19 – “Теория языка” / Илья Витальевич Сергодеев. – Челябинск, 2016. – 209 с.

15. Смирнов И. П. Порождение интертекста (Элементы интертекстуального анализа с примерами из творчества Б. Л. Пастернака). – СПб. : СПбГУ, 1995. – 193 с.

16. Степанов Ю. С. “Интертекст”, “интернет”, “интерсубъект” (к основаниям сравнительной концептологии) / Ю. С. Степанов // Известия РАН. Серия лит-ры и яз. – 2001. – Т.61. – № 1. – С. 3–11.

17. Сунько Н. О. Алюзія як маркер інтертекстуальності в англійськомовному газетному заголовку : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04 – “Германські мови” / Сунько Наталія Олегівна. – Чернівці, 2015. – 227 с.

18. Фатеева Н. А. Типология интертекстуальных элементов и связей в художественной речи / Н. А. Фатеева // Известия Академии наук СССР. Серия языка и литературы. – М. : Наука, 1998. Т. 57. С.30.

19. Чернявская В. Е. Интертекстуальное взаимодействие как основа научной коммуникации / Валерия Евгеньевна Чернявская. – С.-Пб. : Изд-во СПбГУЭФ, 1999. – 209 с.

Динаміка термінів «інтертекстуальність» та «інтертекст»: від лінгвокультурології до лінгвосинергетики.

Галинська Олена Миколаївна, кандидат філологічних наук, доцент кафедри ділової іноземної мови та міжнародної комунікації, Національний університет харчових технологій, м. Київ, Україна

Dynamics of the Terms ‘Intertextuality’ and ‘Intertext’: from Linguoculturology to Linguosynergetics.

Galynska Olena, PhD in Philology, Associate Professor of the Department of Business Foreign Language and International Communication, National University of Food Technology, Kyiv, Ukraine